

Arrest

nr. 202 934 van 24 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, dient op 20 december 2004 een visumaanvraag gezinshereniging in met zijn vader die in België verblijft.

Op 9 maart 2005 wordt deze aanvraag geweigerd.

Op 21 januari 2008 dient verzoeker een tweede visumaanvraag gezinshereniging met zijn vader in.

Op 26 maart 2008 wordt deze aanvraag geweigerd.

Op 6 november 2009 verkrijgt verzoekers vader de Belgische nationaliteit.

Op 17 mei 2010 dient verzoeker een visumaanvraag gezinshereniging in met zijn Belgische vader.

Op 28 juli 2011 wordt deze aanvraag ingewilligd.

Op 22 augustus 2011 komt verzoeker België binnen en op 20 september 2011 wordt hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 22 december 2015 dienen verzoekers echtgenote en hun twee kinderen (geboren op 12 november 2008 en 6 juli 2010) een visumaanvraag gezinshereniging in.

Op 15 juni 2016 worden deze aanvragen geweigerd.

Op 24 augustus 2016 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot vestiging.

Op 15 september 2016 dienen verzoekers echtgenote en hun twee kinderen een nieuwe visumaanvraag gezinshereniging in.

Op 20 oktober 2016 verkrijgt verzoeker een C-kaart.

Op 31 januari 2017 worden de visumaanvragen van verzoekers echtgenote en de kinderen geweigerd. Zij stellen hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat gekend is onder het rolnummer 202 035.

Met een brief van 14 april 2017 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker mee dat in het kader van een onderzoek naar het behoud van zijn verblijfsrecht op basis van artikel 74/20, § 2 en § 3 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, hij alle documenten en elementen kan aanbrengen zodat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn situatie correct kan inschatten. Deze brief wordt per aangetekend schrijven van 18 april 2017 naar verzoeker verstuurd.

Op 12 mei 2017 dient verzoeker stukken in.

Op 16 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer: naam: A. voornaam: L. geboortedatum: (...).1987 geboorteplaats: S. nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾,

*-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen dertig dagen na de kennisgeving / uiterlijk op .⁽¹⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980: Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van

deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

De betrokkene diende op 20.12.2004 een aanvraag gezinshereniging in obv het artikel 10 §1, al 1,4° van de wet van 15.12.1980 (vreemdelingenwet of VW) met zijn, op dat moment, in België verblijfsgerechtigde vader A., P. (...). Uit de visumaanvraag leren we dat zijn moeder niet bij hen verbleef maar ergens anders in Ghana of Nigeria zat en geen zorg voor hem droeg. Uit het administratief dossier van zijn moeder blijkt echter dat zij in werkelijkheid al in Europa was, ze was met een visum voor Frankrijk aangekomen op het Schengengrondgebied in 1998. Zijn visumaanvraag werd geweigerd op 09.03.2005. Hij diende een nieuwe visumaanvraag in op 21.01.2008 op basis van art. 10 §1, al 1,4° VW maar was op dat moment al ouder dan 18 jaar waardoor het visum werd geweigerd. Op 06.11.09 wordt zijn vader Belg. Op 17.05.2010 dient hij een visumaanvraag gezinshereniging overeenkomstig art. 40bis van de wet van 15.12.1980 in. Hij legt bij deze aanvraag een laattijdig geregistreerde geboorteakte voor; een 'statutory declaration' afgelegd door zijn vader waarin die verklaart dat de betrokkene sinds het afronden van zijn studies in juli 2008 werkloos is; een statutory declaration of the marital status of son L. A. (...) as a bachelor van 30.11.2010 waarin zijn vader verklaart "That ever since my said son was born, he has never contracted any marriage in his life either in Ghana or outside the country. That since my said son L. A. (...) has never contracted any marriage in his life, he is a bachelor and such he is at every liberty to marry any woman of his choice from any part of the world"; een Tax Clearance certificate, waarin staat dat hij 'a student who has just completed national service' is en een detail van de geldtransfers door zijn vader (opgesteld dd. 08.12.2010 door LCC Trans-envoi) waaruit blijkt dat zijn vader de som van 1546,01 euro heeft gestort in de periode 09.02.2010 – 27.11.2010. Gezien de laattijdige geboorteakte niet aanvaard werd diende de betrokkene een DNA test te ondergaan. Op 28.07.2011 wordt een akkoord gegeven voor het visum na een positieve DNA test. Hij verkreeg een F-kaart op 20.09.11. Op 24.08.2016 diende hij een machtiging tot vestiging in. Hij verkreeg een C kaart op 20.10.2016.

Op 22.12.2015 dienden de betrokkene en zijn echtgenote en kinderen een visumaanvraag in. Deze werd gestaafd met een huwelijksakte van betrokkene van 02.10.2015 en geboorteaktes van twee kinderen waarop mijnheer als vader staat opgegeven. Bij het interview afgenomen door de ambassade in het kader van de visumaanvraag verklaarde zijn echtgenote dat zij als sinds 2008 religieus gehuwd zijn. Van zijn twee kinderen was de oudste A., P. H. (...) (°(...).2008) al geboren voor zijn laatste visumaanvraag.

Mijnheer was dus op het moment van het zijn visumaanvraag obv art. 40bis VW reeds religieus gehuwd en was al vader van een kind. Met andere woorden was hij feitelijk al gezinshoofd van zijn eigen gezin. Door zijn religieus huwelijk en zij kind te verzwijgen heeft hij de Belgische overheid niet ingelicht over zijn werkelijke situatie en heeft hij op deze manier het volledige onderzoek gekoppeld aan art. 40bis §2, 3° van de vreemdelingenwet waarbij nagegaan wordt of binnen het feitelijk gezin inderdaad onvoldoende middelen waren om de betrokkene in zijn onderhoud te voorzien (zoals inkomsten uit arbeid of zelfstandige activiteit van zijn echtgenote) omzeild. Daarnaast werd de Dienst vreemdelingenzaken verhinderd om de 'meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie' zoals bedoeld in art. 8 van het EVRM correct in te schatten gezien de betrokkene uitsluitend als onvermogen jongvolwassen kind van een Belg werd voorgesteld en niet als een jongvolwassene met een duurzame relatie die de verantwoordelijkheid droeg voor een jong kind. De redenering dat het slechts een religieus huwelijk betrof doet aan deze vaststelling niets af. Immers blijkt uit het relaas van betrokkene echtgenote dat ze elkaar hebben leren kennen in de kerk. Het feit dat ze in eerste instantie gekozen hebben voor een religieus huwelijk en pas op latere datum voor een wettelijk huwelijk is niet in tegenstrijd met de duidelijke religiositeit van het koppel. Het religieus huwelijk bevestigt eerder dat ze een feitelijk gezin vormden dat dat het er afbreuk doet aan. De emotionele en feitelijke band tussen de partners staat vast: Zij hadden de gezamenlijke zorg voor hun kind en hun huishouden. De betrokkene maakte dus, als religieus gehuwde meerderjarige zoon, geen feitelijk deel meer uit van het gezin van zijn ouders. In dit licht is de 'statutory declaration of marital status' die door betrokkene vader werd afgelegd op 30.11.2010 zeer bedenkelijk. Ofwel had betrokkene vader werkelijk geen idee van het religieus huwelijk van zijn zoon, wat verwonderlijk zou zijn, ofwel zag had hij geen bezwaar om mee te werken aan het bedrog van zijn zoon. Wat er ook van zij, de Belgische overheid is misleid geweest door de betrokkene en deze fraude was beslissend voor het toekennen van het verblijfsrecht.

Op 14.04.2017 werd de betrokkene aangeschreven overeenkomstig artikel 62 §1 van de wet van 15.12.1981 teneinde alle dienstige elementen en documenten voor te leggen waarvan hij wilde dat de Dienst vreemdelingenzaken rekening hield bij het nemen van hun beslissing over het behoud van het

frauduleus verkregen verblijfsrecht. De betrokkene heeft deze brief ontvangen en de volgende stukken voorgelegd:

-jaaroverzicht lonen van Actief interim nv waaruit zijn tewerkstelling voor hen voor de periode oktober 2014-april 2015 blijkt

-individuele rekening werkgever ASAP voor 2016

-loonfiches NV A.-K. (...) jan-maart 2017, jan-dec 2016, sep- dec 2015

-arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd NV A. K. (...) dd 19.05.2016

-brief van Dhr T. K. (...) waaruit blijkt dat de betrokkene sinds 13.10.14 voor de firma werkt: eerst als interim, dan met twee contracten van bepaalde duur en daarna onder vast contract. Hij wordt beschouwd als een stipte en correcte werknemer en collega .

Hij is zorgzaam en hygiënisch. Hij neemt deel aan sociale activiteiten buiten de werkuren (voetbalploeg en bowling) en levert ernstige inspanningen om Nederlands te spreken met de collega's

Hieruit volgt dat de betrokkene sinds oktober 2014 tewerkgesteld is in België en geapprecieerd wordt door zijn werkgever. Echter moet worden opgemerkt dat de betrokkene uitsluitend vrije toegang gekregen heeft tot de Belgische arbeidsmarkt dank zij de door hem gepleegde fraude. Als familielid van een Belg was hij vrijgesteld van de verplichting voor niet-EU onderdanen om arbeid te verrichten met een arbeidskaart. Als een gevolg zijn zijn tewerkstelling en alle sociale voordelen die eruit voortvloeien directe gevolgen van de door hem gepleegde fraude. Ook zijn huidige tewerkstelling gezien zijn huidige vestiging een gevolg is van zijn verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. Thans het verblijfsrecht behouden uitsluitend omwille van een tewerkstelling die enkel kon plaatsvinden door het misleiden van de Belgische autoriteiten is de zaken omkeren. Het persoonlijk gedrag van betrokkene ligt aan de basis van mogelijk in te roepen schade.

-attest van deelname cursus 'maatschappelijke oriëntatie' opgesteld door 'inburgering provincie Antwerpen' in oktober en november 2011

-attest Onthaalbureau Prisma vzw dat betrokkene het vormingsprogramma dat in het inburgeringscontract werd vastgesteld met regelmaat heeft gevolgd en voor het onderdeel Nederlands als tweede taal het basisniveau (niveau A1 breakthrough) heeft behaald dd 22.02.2012

-certificaat van de opleiding NT2 Richtgraad 2 dd 24.01.2014

-certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal RG1 dd 06.02.2012

-deelcertificaat van de module NT2 Breakthrough A+B 14.11.11

-deelcertificaat van de module NT2 Waystage A+B 06.02.2012

-deelcertificaat van de module NT2 Threshold 1 A+B 29.06.2012

-deelcertificaat van de module NT2 Threshold 2 A+B 24.01.2013

-deelcertificaat van de module NT2 Threshold 3 A+B 28.06.2013

-deelcertificaat van de module NT2 Threshold 4 A+B 24.01.2014

-bewijs dat hij in 2010 financiële steun ontvangen had van zijn vader

-bewijs dat hij in 2008 en 2010 financiële steun ontvangen had van zijn moeder (J. A. (...)) ,

-overzicht van familieleden die in België verblijven (ouders, broer F. (...), zus E. (...) zijn Belg, broer P. (...) is verblijfsgerechtigd)

Wat betreft de voorgelegde certificaten en deelcertificaten kan gesteld worden dat het niveau Threshold 4 volgens de website van Huis van het Nederlands Oost-Vlaanderen overeenkomt met 'beperkte talige zelfstandigheid'. Het laatste deelcertificaat dateert van 2014, dus voor zijn werkelijke kennis van het Nederlands zijn we aangewezen op zijn werkgever die stelt dat hij ernstige inspanningen levert om Nederlands te praten met zijn collega's". Hieruit blijkt niet dat hij op heden het Nederlands indie mate beheerst dat men van een verregaande culturele verstrengeling op taalkundig vlak kan spreken. Indicaties dat de betrokkene op een ander vlak duurzaam geworteld is in de Belgische cultuur ontbreken.

Met uitzondering van de vermelding dat hij meedoet aan sociale activiteiten georganiseerd door de werkgever heeft de betrokkene niet aangetoond een sociaal netwerk te hebben uitgebouwd in België. Of het deelnemen aan de sociale activiteiten via het werk genoeg zijn om te kunnen spreken van een duurzame sociale band met België is niet aangetoond. Er liggen geen getuigenissen voor van vrienden, burens of mensen die hij buiten het werk om heeft leren kennen.

Het staat met andere woorden niet vast dat de sociale en culturele banden met België de sterkste zijn. Als een gevolg werd ook niet aangetoond dat een terugkeer en re-integratie ter plaatse bij zijn gezin onmogelijk of inhumain zou zijn. Zijn relatief jonge leeftijd (30 jaar) staat zulks in ieder geval niet in de weg. De betrokkene heeft langer in zijn land van herkomst gewoond dan in België (zes jaar).

Een eventueel gevoel van ontworteling kan nooit zo groot zijn als bij zijn aankomst in België. Daarenboven kan de betrokkene zijn kennis en ervaringen verworven door zijn verblijf in België verzilveren in zijn land van herkomst.

Wat betreft de hechtheid en aard van de gezinsbanden kan gesteld worden dat zijn gezin (zijn echtgenote en kinderen) in Ghana verblijft en het gezinsleven zich dus niet in België afspeelt. Als dusdanig doet deze beslissing geen afbreuk aan de gezinseenheid en schendt zij dus ook niet het hoger belang van het kind. Er zijn geen concrete elementen dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving en in de nabijheid van de ouders kunnen opgroeien als een gevolg van deze beslissing. Wat betreft de familieleden van de betrokkene die in België verblijven (zijn Belgische ouders, broer en zus en zijn verblijfsgerechtigde broer) moet opgemerkt worden dat art 8 EVRM de banden van het kerngezin beschermt, dus die met de partner en de minderjarige kinderen. Zoals hierboven geargumenteed werd in eerste instantie voor het verkrijgen van het verblijfsrecht geen 'meer dan gewone afhankelijkheid ten overstaan van zijn vader bewezen en dit is ook op heden niet het geval ten overstaan van zijn ouders of broers. Als dusdanig is de aanwezigheid van zijn ouders, broers en zus op het grondgebied geen voldoende reden om het frauduleus verkregen verblijfsrecht met in te trekken.

Wat betreft de bewijzen dat hij wel degelijk financiële steun ontvangen heeft van zijn ouders in de jaren voorafgaandelijk aan zijn visumaanvraag moet gezegd worden dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat door het bedrog de Dienst vreemdelingenzaken niet de kans heeft gehad om de werkelijke situatie van de betrokkene correct in te schatten bij het toekennen van het verblijfsrecht. Dat betrokkenes ouders hun volwassen zoon met een jong gezin financieel gesteund hebben is verstaanbaar en gangbaar maar daardoor is niet aangetoond dat deze financiële steun de enige bron van inkomsten was voor het gezin. Temeer gezien, in tegenstelling tot wat men liet uitschijnen, zijn ouders niet langer de daadwerkelijke zorg voor de betrokkene droegen.

Betreffende zijn medische toestand werd geen enkel document voorgelegd, als een gevolg kan er verondersteld worden dat er geen medische elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst beletten.

Als een gevolg wordt het frauduleus bekomen verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 8 EVRM; schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM, schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris de concrete elementen in het dossier van verzoeker miskent en hiermee de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. Tevens schendt de Staatssecretaris met zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wenst op te merken dat de motivering in de beslissing d.d. 16 oktober 2017 (stuk 1) een loutere standaard-beslissing betreft, die op geen enkele concrete wijze ingaat op de situatie van verzoeker.

1. Verzoeker is reeds sinds 2004 in België gevestigd en heeft sedertdien verregaande inspanningen geleverd om zich te integreren in de Belgische samenleving.

In het kader van artikel 62 §1 van de Vreemdelingenwet legde verzoeker de volgende stukken voor die zijn tewerkstelling in België bewijzen:

- jaaroverzicht lonen van Actief interim nv waaruit zijn tewerkstelling voor hen voor de periode oktober 2014-april 2015 blijkt;

- individuele rekening werkgever ASAP voor 2016;

- loonfiches NV A.-K. (...) jan-maart 2017, jan-dec 2016, sep-dec 2015;

- arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd NV A.-K. (...) d.d. 19 mei 2016;

- brief van Dhr. T. K. (...) waaruit blijkt dat verzoeker sinds 13 oktober 2014 voor de firma werkt: eerst als interim, dan met twee contracten van bepaalde duur en daarna onder vast contract. Hij wordt beschouwd als een stipte en correcte werknemer en collega. Hij is zorgzaam en hygiënisch. Hij neemt deel aan sociale activiteiten buiten de werkuren (voetbalploeg en bowling) en levert ernstige inspanningen om Nederland te spreken met collega's

Daarnaast legde verzoeker ook de volgende certificaten voor:

- attest van deelname cursus "maatschappelijke oriëntatie" opgesteld door "inburgering provincie Antwerpen" in oktober en november 2011;

- deelcertificaat van de module NT2 Breakthrough A+B d.d. 14 november 2011;

- certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal RG1 d.d. 6 februari 2012;

- deelcertificaat van de module NT2 Waystage A+B d.d. 6 februari 2012;

- attest Onthaalbureau Prisma vzw dat verzoeker het vormingsprogramma dat in het inburgeringscontract werd vastgesteld met regelmaat heeft gevolgd en voor het onderdeel Nederlands als tweede taal het basisniveau (niveau A1 breakthrough) heeft behaald d.d. 22 februari 2012;

- deelcertificaat van de module NT2 Threshold 1 A+B d.d. 29 juni 2012;

- deelcertificaat van de module NT2 Threshold 2 A+B d.d. 24 januari 2013;

- deelcertificaat van de module NT2 Threshold 3 A+B d.d. 28 juni 2013;

- deelcertificaat van de module NT2 Threshold 4 A+B d.d. 24 januari 2014;

- certificaat van de opleiding NT2 Richtgraad 2 d.d. 24 januari 2014

Uit deze stukken blijkt dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de Belgische samenleving en om de Nederlandse taal te beheersen. De werkgever van verzoeker bevestigt eveneens dat verzoeker "ernstige inspanningen levert om Nederlands te praten met zijn collega's". Verzoeker neemt ook samen met zijn collega's deel aan sociale activiteiten die buiten de werkuren plaatsvinden. In tegenstelling tot wat de Staatssecretaris stelt, is er wel degelijk sprake van een duurzame culturele en sociale verankering in België.

Tot slot legde verzoeker ook bewijzen voor die aantonen dat hij in 2010 financiële steun ontving van zijn vader en dat hij in 2008 en 2010 financiële steun ontving van zijn moeder, J. A. (...). Hierbij legde verzoeker ook een overzicht voor van zijn familieleden die in België verblijven, namelijk zijn ouders, zijn broer F. (...), zijn zus E. (...), die alle drie Belg zijn, en zijn verblijfsgerechtigde broer P. (...).

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker overeenkomstig artikel 62 §1 van de Vreemdelingenwet voldoende relevante elementen aanvoert en dat de Staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing aldus artikel 62 §1 van de Vreemdelingenwet miskent.

2. In de beslissing d.d. 16 oktober 2017 stelt de Staatssecretaris dat de Belgische overheid misleid zou zijn geweest door verzoeker en dat deze fraude beslissend was voor het toekennen van zijn verblijfsrecht. Door het verzwijgen van zijn religieus huwelijk en zijn kind zou verzoeker de Belgische overheid niet hebben ingelicht over zijn werkelijke situatie, waardoor het onderzoek niet op correcte wijze heeft plaatsgevonden.

De Staatssecretaris stelt dat uit het bestaan van het religieus huwelijk volgt dat verzoeker reeds feitelijk gezinshoofd was van zijn eigen gezin en dat hij geen feitelijk deel meer uitmaakte van het gezin van zijn ouders. De "statutory declaration of marital status" die door de vader van verzoeker werd afgelegd op 30 november 2010 wordt dan ook door de Staatssecretaris als "zeer bedenkelijk" geacht. Zo stelt de Staatssecretaris: "Ofwel had betrokkene vader werkelijk geen idee van het religieus huwelijk van zijn zoon, wat verwonderlijk zou zijn, ofwel had hij geen bezwaar om mee te werken aan het bedrog van zijn zoon."

Bovenstaande redenering berust echter op een foutieve redenering. De vader van de verzoeker heeft immers geen valse verklaring afgelegd, aangezien het niet gaat om een wettelijk huwelijk, doch een religieus huwelijk, hetwelk in België niet wordt erkend. De vader van verzoeker heeft aldus niet gelogen door op 30 november 2010 te beweren dat verzoeker ongehuwd was. Vervolgens kon er ook geen

fraude in hoofde van verzoeker plaatsvinden. Het feit dat verzoeker op een latere datum na zijn visumaanvraag wel een wettelijk huwelijk heeft aangegaan is in casu niet relevant.

Bovendien had verzoeker wel degelijk een gezinsleven met zijn vader op het ogenblik van zijn visumaanvraag. Verzoeker woonde immers samen met zijn vader in België en ontving reeds financiële steun van zijn vader voorafgaandelijk aan zijn visumaanvraag. Op het ogenblik van de visumaanvraag was er aldus sprake van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn vader.

3. De Staatssecretaris laat duidelijk na de impact van deze beslissing op het leven van verzoeker te onderzoeken. Verzoeker woont immers reeds 13 jaar in België. Vele van zijn familieleden verblijven in België, zoals onder meer zijn ouders, zijn broer F. (...), zijn zus E. (...), die allen Belg zijn, en zijn verblijfsgerechtigde broer P. (...). Verzoeker is reeds lange tijd tewerkgesteld in België en heeft inmiddels een vaste job met een tevreden werkgever. Sedert zijn aankomst in België heeft verzoeker ernstige inspanningen geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren en de Nederlandse taal te beheersen. Er kan aldus worden gesteld dat verzoeker tijdens zijn langdurig verblijf in België op een positieve wijze heeft bijgedragen tot de Belgische samenleving.

Gelet op de concrete omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt, zou het dan ook onredelijk zijn om verzoeker terug naar zijn land van herkomst te sturen.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de Staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden.

Dat de Staatssecretaris het recht van verzoeker om te genieten van een familie- en gezinsleven schendt en derhalve artikel 8 EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat hij sedert 2004 in België gevestigd is en sedertdien verregaande inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de Belgische samenleving. Hij zou verschillende stukken die zijn tewerkstelling zouden bewijzen en certificaten van opleidingen hebben bijgebracht. Volgens hem is er wel sprake van een duurzame culturele en sociale verankering in België. Hij zou aantonen dat hij in 2010 financiële steun ontving van zijn vader en in 2008 en 2010 van zijn moeder. Hij zou een overzicht hebben voorgelegd van zijn familieleden die in België verblijven. Zijn vader zou geen valse verklaring hebben afgelegd over zijn huwelijk nu het niet zou gaan om een wettelijk huwelijk, maar een religieus huwelijk, dat niet zou worden erkend in België. Hij zou dan ook niet gelogen hebben door te beweren dat hij ongehuwd was. Op het moment van zijn visumaanvraag zou hij wel degelijk een gezin gevormd hebben met zijn vader, van wie hij afhankelijk was. De verwerende partij zou hebben nagelaten de impact van de beslissing op zijn leven te onderzoeken.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 mei 2010 een visumaanvraag gezinshereniging indiende op grond van artikel 40 van de vreemdelingenwet teneinde zijn vader, die de Belgische nationaliteit had verkregen in België te vervoegen. Die visumaanvraag werd geweigerd op 29 oktober 2010 met als voorwaarde een DNA test omdat de geboorteakte niet meer werd aanvaard. Verzoeker legde hierop een Astatutory declaration of the marital status of son L. A. (...) as a bachelor van 30/11/2010' voor, waarin zijn vader verklaarde dat hij verzoeker vertegenwoordigt op alle vlakken. De afgifte van het visum werd op 28 juli 2011 toegestaan.

Het attest statutory declaration' ondertekend door verzoekers vader luidt onder meer als volgt:

" (...) STATUTORY DECLARATION BY P. H. A. (...) CONFIRMING THE MARITAL STATUS OF HIS SON L. A. (...) AS A BACHELOR

I, P. H. A. (...) ° DECLARE AS FOLLOWS:

(...)

That ever since my said son was born; he was never contracted any marriage in his life either in Ghana or outside the country.

That since my said son L. A. (...) has never contracted any marriage in his life, he is a BACHELOR and as such he is at every liberty to marry any woman of his choice from any part of the world.

(...)

Declared in Accra, this 30th day

Of November 2010. (...)"

Vrije vertaling:

"Verklaring van P. H. A. (...) waarbij de burgerlijke staat van zijn zoon L. A. (...) als alleenstaand wordt bevestigd:

Ik, P. H. A. (...) verklaar het volgende:

(...)

Dat sinds de geboorte van mijn zoon, hij nooit een huwelijk is aangegaan in of buiten Ghana.

Dat mijn zoon L. A. (...) nooit enig huwelijk is aangegaan in zijn leven, hij alleenstaand is en dat hij vrij is om met een vrouw naar keuze waar ook ter wereld te huwen.

(...)

Verklaard in Accra, 30 november 2010 (...)"

Verzoeker stelde zichzelf dus voor als alleenstaande zodat hij zijn vader kon vervoegen in België. Voorgaande verklaring werd ook aangenomen door de verwerende partij en zijn visumaanvraag werd toegekend.

Op 15 september 2016 dienden verzoekers echtgenote, mevr. A. (...) en zijn kinderen een visumaanvraag lang verblijf type D - gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Abidjan teneinde verzoeker in België te vervoegen. In het kader van die visumaanvraag verklaarde mevr. A. (...) dat zij en verzoeker traditioneel gehuwd zijn in 2008 en dat zij samen kinderen hebben gekregen in 2008 en 2010. Bij beslissing van 31 januari 2017 werd de afgifte van het visum gezinshereniging geweigerd.

Op 14 april 2017 werd verzoeker een schrijven gericht met de volgende mededeling:

"(...) Onze Dienst heeft kennis genomen van het feit dat u religieus gehuwd was en vader was van een kind op het ogenblik van uw visumaanvraag.

In het kader van een onderzoek naar het behoud van uw verblijfsrecht in het bij zonder op basis van de artikelen 74/20 §2 en §3 van de wet van 15.12.1980 waarin staat (...) en het artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 (...) staat het u vrij alle documenten en elementen aan te brengen, waarvan u het nodig acht dat de Dienst Vreemdelingenzaken er kennis van heeft teneinde uw situatie correct in te schatten.(...) "

Waar verzoeker stelt dat zijn vader niet heeft gelogen omdat het gaat om een religieus huwelijk en dit huwelijk in België niet zou zijn erkend, gaat hij voorbij aan de kern van de beslissing. De vraag hierbij of het gaat om een religieus dan wel wettelijk huwelijk is niet relevant, nu de vader uitdrukkelijk verklaarde, in het kader van de visumaanvraag van verzoeker, dat verzoeker alleenstaand is en geen enkel huwelijk heeft aangegaan sedert zijn geboorte.

Bovendien verklaarde zijn echtgenote dat ze reeds gehuwd zijn in 2008 en dat hun kindjes reeds in 2008 en 2010 geboren zijn. Hieruit kan dan ook niet anders dan worden afgeleid dat hij reeds een feitelijk gezin vormde op het moment dat hij, in het kader van zijn visumaanvraag in 2010 beweerde een gezin te vormen met zijn vader en beweerde alleenstaande te zijn.

Gelet op voorgaande werd het bestuur, bij de beoordeling van de visumaanvraag van verzoeker in functie van zijn vader, verhinderd om de werkelijke afhankelijkheidsrelatie na te gaan.

In de bestreden beslissing werd er bovendien reeds uitvoerig ingegaan op het argument als zou het huwelijk slechts een religieus huwelijk zijn geweest. Er werd gemotiveerd dat het religieus huwelijk bevestigd dat ze reeds een feitelijk gezin vormden en dat de emotionele en feitelijke band tussen de partners vaststaat omdat zij ook de gezamenlijke zorg hadden voor hun kind en hun huishouden.

Er werd vervolgens in de bestreden beslissing melding gemaakt van de documenten die verzoeker voorlegde naar aanleiding van het schrijven van 14/4/2017.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift een opsomming van de documenten die hij overmaakte, doch beweert geenszins dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de beslissing. Er werd immers in de beslissing melding gemaakt van alle documenten die betrekking hebben op de tewerkstelling van verzoeker en alle documenten die betrekking hebben op het volgen van opleidingen en behaalde certificaten. Daarnaast werd melding gemaakt van het bewijs waaruit zou lijken dat hij in 2010 financiële steun ontving van zijn vader en in 2008 en 2010 van zijn moeder en het overzicht van de familielieden die in België zouden verblijven.

Er werd gemotiveerd dat verzoeker uitsluitend vrije toegang heeft verkregen tot de Belgische arbeidsmarkt op grond van de door hem gepleegde fraude. Er werd terecht opgemerkt dat hij als familielid van een Belg vrijgesteld was van de verplichting om arbeid te verrichten met een arbeidskaart. De afweging met zijn tewerkstelling werd wel degelijk doorgevoerd en er werd geoordeeld dat het behouden van het verblijfsrecht uitsluitend omwille van een tewerkstelling die enkel kon plaatsvinden door het misleiden van de Belgische autoriteiten, de zaken zou omkeren. Er werd op gewezen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker aan de basis ligt van de mogelijk in te roepen schade.

Met betrekking tot de certificaten werd gemotiveerd dat niet blijkt dat hij op heden het Nederlands in die mate beheerst dat men van een verregaande culturele verstrengeling op taalkundig vlak kan spreken. Er werd op gewezen dat, met uitzondering van de sociale activiteit via het werk, niet werd aangetoond dat verzoeker een sociaal netwerk heeft.

In het verzoekschrift verwijst hij opnieuw naar de door hem overgemaakte documenten, doch gaat hij niet in op het feit dat zijn echtgenote en minderjarige kinderen in Ghana verblijven, waardoor zijn gezinsleven zich eerder in Ghana afspeelt dan in België.

Nu het gezinsleven van verzoeker, namelijk zijn kerngezin zich bevindt in Ghana en niet in België, wordt een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt. De beslissing heeft immers tot gevolg dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en zich terug kan vestigen bij zijn kerngezin.

Verder werd gemotiveerd als volgt:

" (...) Het staat met andere woorden niet vast dat de sociale en culturele banden met België de sterkste zijn. Als een gevolg werd ook niet aangetoond dat een terugkeer en re-integratie ter plaatst bij zijn gezin onmogelijk of inhumain zou zijn. Zijn relatief jonge leeftijd (30 jaar) staat zulks in ieder geval niet in de weg. De betrokkene heeft langer in zijn land van herkomst gewoond dan in België (zes jaar). Een eventueel gevolg van ontworteling kan nooit zo groot zijn als bij zijn aankomst in België. Daarenboven kan de betrokkene zijn kennis en ervaringen verworven door zijn verblijf in België verzilveren in zijn land van herkomst.

Wat betreft de hechtheid en aard van de gezinsbanden kan gesteld worden dat zijn gezin (zijn echtgenote en kinderen) in Ghana verblijft en het gezinsleven zich dus niet in België afspeelt (...)"

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002) .

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 74/20 §2 van de vreemdelingenwet genomen en er werd gemotiveerd waarom de aangebrachte elementen aangaande de gezinsband, duur van verblijf in het Rijk en banden met het land van herkomst niet van die aard zijn om zijn verblijfsrecht niet in te trekken.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het enig middel is ongegrond."

3.3.1. Verzoeker voert de schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 40bis van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de

burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf kan intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag van 17 mei 2010 een "statutory declaration" afgelegd door zijn vader (heeft voorgelegd) waarin die verklaart dat de betrokkene sinds het afronden van zijn studies in juli 2008 werkloos is; een statutory declaration of the marital status of son L. A. (...) as a bachelor van 30.11.2010 waarin zijn vader verklaart "That ever since my said son was born, he has never contracted any marriage in his life either in Ghana or outside the country. That since my said son L. A. (...) has never contracted any marriage in his life, he is a bachelor and such he is at every liberty to marry any woman of his choice from any part of the world"; een Tax Clearance certificate, waarin staat dat hij 'a student who has just completed national service' terwijl thans uit de visumaanvraag van zijn echtgenote en hun kinderen blijkt dat hij al in 2008 religieus gehuwd was en zijn oudste kind reeds geboren was voor zijn visumaanvraag. Op die manier heeft verzoeker de Belgische overheid misleid "en heeft hij op deze manier het volledige onderzoek gekoppeld aan art. 40bis §2, 3° van de vreemdelingenwet waarbij nagegaan wordt of binnen het feitelijk gezin inderdaad onvoldoende middelen waren om de betrokkene in zijn onderhoud te voorzien (zoals inkomsten uit arbeid of zelfstandige activiteit van zijn echtgenote) omzeild" en heeft hij verhinderd om de "meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie" zoals bedoeld in art 8 van het EVRM correct in te schatten". Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde tewerkstelling wordt overwogen dat verzoeker toegang heeft gekregen door de door hem gepleegde fraude en zijn persoonlijk gedrag aan de basis ligt van de mogelijk in te roepen schade. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde stukken die zijn kennis van het Nederlands ondersteunen wordt toegelicht dat er niet uit blijkt dat verzoeker het Nederlands in die mate beheerst dat men van een verregaande culturele verstrengeling op taalkundig vlak kan spreken. Tevens wordt toegelicht dat het niet vaststaat dat de sociale en culturele banden met België de sterkste zijn, dat verzoeker langer in zijn land van herkomst heeft gewoond dan in België, dat zijn gezin in Ghana verblijft en dat met betrekking tot zijn in België verblijvende familieleden geen "meer dan gewone afhankelijkheid" wordt aangetoond. Over de financiële steun van zijn ouders in de jaren voorafgaand aan zijn visumaanvraag wordt erop gewezen dat door verzoekers bedrog de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans heeft gekregen om de werkelijke situatie correct in te schatten en niet is aangetoond dat deze steun de enige bron van inkomsten was voor het gezin. Ten slotte wordt er nog op gewezen dat er geen medische elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst beletten.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker bezwaarlijk volhouden dat de thans bestreden beslissing louter een standaardbeslissing betreft, die op geen enkele concrete wijze ingaat op zijn situatie. Verzoeker laat voorts na te verduidelijken op welk van de door hem voorgelegde elementen op geen enkele concrete wijze wordt ingegaan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de

administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en in het licht van de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

Verzoeker werpt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de thans bestreden beslissing artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet miskent omdat hij wel degelijk voldoende relevante elementen in de zin van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht.

Vooreerst werpt verzoeker op dat hij *“sinds 2004 in België gevestigd (is)”*. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat verzoeker sedert zes jaar in België verblijft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 augustus 2011 België is binnengekomen. Waar verzoeker voorhoudt reeds in België te verblijven voorafgaandelijk aan 22 augustus 2011 wordt erop gewezen dat hij zich beperkt tot een loutere bewering die niet wordt ondersteund of gestaafd door enig begin van bewijs en dat dit niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker voert aan dat hij verregaande inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de Belgische samenleving en om de Nederlandse taal te beheersen. Verzoeker verwijst naar de door hem voorgelegde stukken in verband met zijn tewerkstelling, zijn voorgelegde attest van deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie, en de bewijzen met betrekking tot zijn gevolgde lessen Nederlands. Verzoeker verwijst naar de getuigenis van zijn werkgever, waaruit blijkt dat hij *“ernstige inspanningen levert om Nederlands te praten met zijn collega's”* en voert aan dat hij deelneemt aan sociale activiteiten die buiten de werkuren plaatsvinden. Verzoeker besluit dan ook dat in tegenstelling tot wat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt er wel degelijk sprake is van een duurzame culturele en sociale verankering in België. Verzoeker werpt op dat hij bewijzen heeft voorgelegd die aantonen dat hij in 2010 financiële steun ontving van zijn vader en dat hij in 2008 en in 2010 financiële steun ontving van zijn moeder en hij gaf een overzicht van zijn in België verblijvende familieleden.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“Op 14.04.2017 werd de betrokkene aangeschreven overeenkomstig artikel 62 §1 van de wet van 15.12.1981 teneinde alle dienstige elementen en documenten voor te leggen waarvan hij wilde dat de Dienst vreemdelingenzaken rekening hield bij het nemen van hun beslissing over het behoud van het frauduleus verkregen verblijfsrecht. De betrokkene heeft deze brief ontvangen en de volgende stukken voorgelegd:

-jaaroverzicht lonen van Actief interim nv waaruit zijn tewerkstelling voor hen voor de periode oktober 2014-april 2015 blijkt

-individuele rekening werkgever ASAP voor 2016

-loonfiches NV A.-K. (...) jan-maart 2017, jan-dec 2016, sep- dec 2015

-arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd NV A. K. (...) dd 19.05.2016

-brief van Dhr T. K. (...) waaruit blijkt dat de betrokkene sinds 13.10.14 voor de firma werkt: eerst als interim, dan met twee contracten van bepaalde duur en daarna onder vast contract. Hij wordt beschouwd als een stipte en correcte werknemer en collega .

Hij is zorgzaam en hygiënisch. Hij neemt deel aan sociale activiteiten buiten de werkuren (voetbalploeg en bowling) en levert ernstige inspanningen om Nederlands te spreken met de collega's

Hieruit volgt dat de betrokkene sinds oktober 2014 tewerkgesteld is in België en geapprecieerd wordt door zijn werkgever. Echter moet worden opgemerkt dat de betrokkene uitsluitend vrije toegang gekregen heeft tot de Belgische arbeidsmarkt dank zij de door hem gepleegde fraude. Als familielid van een Belg was hij vrijgesteld van de verplichting voor niet-EU onderdanen om arbeid te verrichten met een arbeidskaart. Als een gevolg zijn zijn tewerkstelling en alle sociale voordelen die eruit voortvloeien directe gevolgen van de door hem gepleegde fraude. Ook zijn huidige tewerkstelling gezien zijn huidige vestiging een gevolg is van zijn verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. Thans het verblijfsrecht behouden uitsluitend omwille van een tewerkstelling die enkel kon plaatsvinden door het misleiden van de Belgische autoriteiten is de zaken omkeren. Het persoonlijk gedrag van betrokkene ligt aan de basis van mogelijk in te roepen schade.

-attest van deelname cursus 'maatschappelijke oriëntatie' opgesteld door 'inburgering provincie Antwerpen' in oktober en november 2011

-attest Onthaalbureau Prisma vzw dat betrokkene het vormingsprogramma dat in het inburgeringscontract werd vastgesteld met regelmaat heeft gevolgd en voor het onderdeel Nederlands als tweede taal het basisniveau (niveau A1 breakthrough) heeft behaald dd 22.02.2012

-certificaat van de opleiding NT2 Richtgraad 2 dd 24.01.2014

-certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal RG1 dd 06.02.2012

-deelcertificaat van de module NT2 Breakthrough A+B 14.11.11

-deelcertificaat van de module NT2 Waystage A+B 06.02.2012

-deelcertificaat van de module NT2 Threshold 1 A+B 29.06.2012

-deelcertificaat van de module NT2 Threshold 2 A+B 24.01.2013

-deelcertificaat van de module NT2 Threshold 3 A+B 28.06.2013

-deelcertificaat van de module NT2 Threshold 4 A+B 24.01.2014

-bewijs dat hij in 2010 financiële steun ontvangen had van zijn vader

-bewijs dat hij in 2008 en 2010 financiële steun ontvangen had van zijn moeder (J. A. (...)) ,

-overzicht van familieleden die in België verblijven (ouders, broer F. (...), zus E. (...) zijn Belg, broer P. (...) is verblijfsgerechtigd)

Wat betreft de voorgelegde certificaten en deelcertificaten kan gesteld worden dat het niveau Threshold 4 volgens de website van Huis van het Nederlands Oost-Vlaanderen overeenkomt met 'beperkte talige zelfstandigheid'. Het laatste deelcertificaat dateert van 2014, dus voor zijn werkelijke kennis van het Nederlands zijn we aangewezen op zijn werkgever die stelt dat hij ernstige inspanningen levert om Nederlands te praten met zijn collega's". Hieruit blijkt niet dat hij op heden het Nederlands indie mate beheerst dat men van een verregaande culturele verstrengeling op taalkundig vlak kan spreken. Indicaties dat de betrokkene op een ander vlak duurzaam geworteld is in de Belgische cultuur ontbreken.

Met uitzondering van de vermelding dat hij meedoet aan sociale activiteiten georganiseerd door de werkgever heeft de betrokkene niet aangetoond een sociaal netwerk te hebben uitgebouwd in België. Of het deelnemen aan de sociale activiteiten via het werk genoeg zijn om te kunnen spreken van een duurzame sociale band met België is niet aangetoond. Er liggen geen getuigenissen voor van vrienden, burens of mensen die hij buiten het werk om heeft leren kennen.

Het staat met andere woorden niet vast dat de sociale en culturele banden met België de sterkste zijn. Als een gevolg werd ook niet aangetoond dat een terugkeer en re-integratie ter plaatse bij zijn gezin

onmogelijk of inhumaan zou zijn. Zijn relatief jonge leeftijd (30 jaar) staat zulks in ieder geval niet in de weg. De betrokkene heeft langer in zijn land van herkomst gewoond dan in België (zes jaar). Een eventueel gevoel van ontworteling kan nooit zo groot zijn als bij zijn aankomst in België. Daarenboven kan de betrokkene zijn kennis en ervaringen verworven door zijn verblijf in België verzilveren in zijn land van herkomst."

Door middel van zijn betoog, dat grotendeels bestaat uit een herhaling van de door hem voorgelegde stukken, geeft verzoeker te kennen het niet eens te zijn met de beoordeling van de door hem voorgelegde stukken door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Door middel van een herhaling van de door hem voorgelegde elementen maakt verzoeker evenwel niet aannemelijk dat de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk is. Het is niet kennelijk onredelijk om uit de voorgelegde stukken met betrekking tot de door verzoeker gevolgde taallessen en de getuigenis van zijn werkgever te besluiten dat *"het niveau Threshold 4 volgens de website van Huis van het Nederlands Oost-Vlaanderen overeenkomt met 'beperkte talige zelfstandigheid" en "zijn werkgever (...) stelt dat hij ernstige inspanningen levert om Nederlands te praten met zijn collega's" zodat "niet (blijkt) dat hij op heden het Nederlands in die mate beheerst dat men van een verregaande culturele verstrengeling op taalkundig vlak kan spreken".* Evenmin is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat *"(o)f het deelnemen aan de sociale activiteiten via het werk genoeg zijn om te kunnen spreken van een duurzame sociale band met België (...) niet (is) aangetoond"* en er *"geen getuigenissen voor(liggen) van vrienden, burens of mensen die hij buiten het werk om heeft leren kennen"* en het *"niet vast(staat) dat de sociale en culturele banden met België de sterkste zijn"*.

Voorts werpt verzoeker op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een foutieve redenering maakt. Hij voert aan dat zijn vader geen valse verklaring heeft afgelegd, aangezien het niet ging om een wettelijk huwelijk, maar wel om een religieus huwelijk, dat in België niet wordt erkend. Verzoeker laat gelden dat zijn vader aldus niet heeft gelogen door op 30 november 2010 te beweren dat hij ongehuwd was, zodat er van fraude in hoofde van verzoeker geen sprake was. Verzoeker acht het dan ook niet relevant dat hij op een latere datum na zijn visumaanvraag wel een wettelijk huwelijk heeft afgesloten.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

"De betrokkene diende op 20.12.2004 een aanvraag gezinshereniging in obv het artikel 10 §1, al 1,4° van de wet van 15.12.1980 (vreemdelingenwet of VW) met zijn, op dat moment, in België verblijfsgerechtigde vader A., P. (...). Uit de visumaanvraag leren we dat zijn moeder niet bij hen verbleef maar ergens anders in Ghana of Nigeria zat en geen zorg voor hem droeg. Uit het administratief dossier van zijn moeder blijkt echter dat zij in werkelijkheid al in Europa was, ze was met een visum voor Frankrijk aangekomen op het Schengengrondgebied in 1998. Zijn visumaanvraag werd geweigerd op 09.03.2005. Hij diende een nieuwe visumaanvraag in op 21.01.2008 op basis van art. 10 §1, al 1,4° VW maar was op dat moment al ouder dan 18 jaar waardoor het visum werd geweigerd. Op 06.11.09 wordt zijn vader Belg. Op 17.05.2010 dient hij een visumaanvraag gezinshereniging overeenkomstig art. 40bis van de wet van 15.12.1980 in. Hij legt bij deze aanvraag een laattijdig geregistreerde geboorteakte voor; een 'statutory declaration' afgelegd door zijn vader waarin die verklaart dat de betrokkene sinds het afronden van zijn studies in juli 2008 werkloos is; een statutory declaration of the marital status of son L. A. (...) as a bachelor' van 30.11.2010 waarin zijn vader verklaart "That ever since my said son was born, he has never contracted any marriage in his life either in Ghana or outside the country. That since my said son L. A. (...) has never contracted any marriage in his life, he is a bachelor and such he is at every liberty to marry any woman of his choice from any part of the world"; een Tax Clearance certificate, waarin staat dat hij 'a student who has just completed national service' is en een detail van de geldtransfers door zijn vader (opgesteld dd. 08.12.2010 door LCC Trans-envoi) waaruit blijkt dat zijn vader de som van 1546,01 euro heeft gestort in de periode 09.02.2010 – 27.11.2010. Gezien de laattijdige geboorteakte niet aanvaard werd diende de betrokkene een DNA test te ondergaan. Op 28.07.2011 wordt een akkoord gegeven voor het visum na een positieve DNA test. Hij verkreeg een F-kaart op 20.09.11. Op 24.08.2016 diende hij een machtiging tot vestiging in. Hij verkreeg een C kaart op 20.10.2016.

Op 22.12.2015 dienden de betrokkene en zijn echtgenote en kinderen een visumaanvraag in. Deze werd gestaafd met een huwelijksakte van betrokkene van 02.10.2015 en geboorteaktes van twee kinderen waarop mijnheer als vader staat opgegeven. Bij het interview afgenomen door de ambassade in het kader van de visumaanvraag verklaarde zijn echtgenote dat zij als sinds 2008 religieus gehuwd zijn. Van zijn twee kinderen was de oudste A., P. H. (...) (°(...).2008) al geboren voor zijn laatste visumaanvraag.

Mijnheer was dus op het moment van het zijn visumaanvraag obv art. 40bis VW reeds religieus gehuwd en was al vader van een kind. Met andere woorden was hij feitelijk al gezinshoofd van zijn eigen gezin. Door zijn religieus huwelijk en zij kind te verzwijgen heeft hij de Belgische overheid niet ingelicht over zijn werkelijke situatie en heeft hij op deze manier het volledige onderzoek gekoppeld aan art. 40bis §2, 3° van de vreemdelingenwet waarbij nagegaan wordt of binnen het feitelijk gezin inderdaad onvoldoende middelen waren om de betrokkene in zijn onderhoud te voorzien (zoals inkomsten uit arbeid of zelfstandige activiteit van zijn echtgenote) omzeild. Daarnaast werd de Dienst vreemdelingenzaken verhinderd om de 'meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie' zoals bedoeld in art. 8 van het EVRM correct in te schatten gezien de betrokkene uitsluitend als onvermogen jongvolwassen kind van een Belg werd voorgesteld en niet als een jongvolwassene met een duurzame relatie die de verantwoordelijkheid droeg voor een jong kind. De redenering dat het slechts een religieus huwelijk betrof doet aan deze vaststelling niets af. Immers blijkt uit het relaas van betrokkene echtgenote dat ze elkaar hebben leren kennen in de kerk. Het feit dat ze in eerste instantie gekozen hebben voor een religieus huwelijk en pas op latere datum voor een wettelijk huwelijk is niet in tegenstrijd met de duidelijke religiositeit van het koppel. Het religieus huwelijk bevestigt eerder dat ze een feitelijk gezin vormden dat dat het er afbreuk doet aan. De emotionele en feitelijke band tussen de partners staat vast: Zij hadden de gezamenlijke zorg voor hun kind en hun huishouden. De betrokkene maakte dus, als religieus gehuwde meerderjarige zoon, geen feitelijk deel meer uit van het gezin van zijn ouders. In dit licht is de 'statutory declaration of marital status' die door betrokkene vader werd afgelegd op 30.11.2010 zeer bedenkelijk. Ofwel had betrokkene vader werkelijk geen idee van het religieus huwelijk van zijn zoon, wat verwonderlijk zou zijn, ofwel zag had hij geen bezwaar om mee te werken aan het bedrog van zijn zoon. Wat er ook van zij, de Belgische overheid is misleid geweest door de betrokkene en deze fraude was beslissend voor het toekennen van het verblijfsrecht."

Vooreerst wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing enigszins in het midden wordt gelaten of verzoekers vader zijn verklaringen te kwader trouw heeft afgelegd en of hij al dan niet gelogen heeft. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan door opnieuw op te werpen dat hij slechts religieus gehuwd was en dit huwelijk hoe dan ook in België niet erkend zou worden dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze het volgende wordt overwogen:

"Mijnheer was dus op het moment van het zijn visumaanvraag obv art. 40bis VW reeds religieus gehuwd en was al vader van een kind. Met andere woorden was hij feitelijk al gezinshoofd van zijn eigen gezin. Door zijn religieus huwelijk en zij kind te verzwijgen heeft hij de Belgische overheid niet ingelicht over zijn werkelijke situatie en heeft hij op deze manier het volledige onderzoek gekoppeld aan art. 40bis §2, 3° van de vreemdelingenwet waarbij nagegaan wordt of binnen het feitelijk gezin inderdaad onvoldoende middelen waren om de betrokkene in zijn onderhoud te voorzien (zoals inkomsten uit arbeid of zelfstandige activiteit van zijn echtgenote) omzeild. Daarnaast werd de Dienst vreemdelingenzaken verhinderd om de 'meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie' zoals bedoeld in art. 8 van het EVRM correct in te schatten gezien de betrokkene uitsluitend als onvermogen jongvolwassen kind van een Belg werd voorgesteld en niet als een jongvolwassene met een duurzame relatie die de verantwoordelijkheid droeg voor een jong kind. De redenering dat het slechts een religieus huwelijk betrof doet aan deze vaststelling niets af. Immers blijkt uit het relaas van betrokkene echtgenote dat ze elkaar hebben leren kennen in de kerk. Het feit dat ze in eerste instantie gekozen hebben voor een religieus huwelijk en pas op latere datum voor een wettelijk huwelijk is niet in tegenstrijd met de duidelijke religiositeit van het koppel. Het religieus huwelijk bevestigt eerder dat ze een feitelijk gezin vormden dat dat het er afbreuk doet aan. De emotionele en feitelijke band tussen de partners staat vast: Zij hadden de gezamenlijke zorg voor hun kind en hun huishouden. De betrokkene maakte dus, als religieus gehuwde meerderjarige zoon, geen feitelijk deel meer uit van het gezin van zijn ouders."

Verzoeker betwist de essentie van de bestreden beslissing niet, met name dat hij ten tijde van zijn visumaanvraag stukken heeft voorgelegd waaruit moest blijken dat hij ongehuwd was, terwijl hij in werkelijkheid reeds een gezinsleven had met zijn echtgenote of partner en kinderen. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om vast te stellen dat de redenering dat het slechts een religieus huwelijk betrof niets afdoet aan de vaststelling dat verzoeker dit heeft achtergehouden samen het gegeven dat hij reeds vader was van een kind zodat het bestuur niet in staat was om de werkelijke situatie te toetsen aan artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt op dat het niet relevant is dat hij slechts na het indienen van zijn visumaanvraag een wettelijk huwelijk heeft afgesloten. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de fraude in hoofde

van verzoeker bestaat uit zijn wettelijk huwelijk dat werd afgesloten na het indienen van de visumaanvraag. De essentie in deze zaak bestaat erin dat verzoeker zijn religieus huwelijk en aldus zijn gezinsleven met zijn echtgenote en de geboorte van zijn oudste kind heeft achtergehouden bij het indienen van zijn visumaanvraag in 2010 en toen stukken heeft voorgelegd waaruit hij wou doen laten blijken ongehuwd te zijn of alleszins alleenstaand. Door de irrelevantie van zijn wettelijk huwelijk wat geenszins een determinerend motief van de bestreden beslissing betreft aan te stippen, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Verzoeker werpt op dat hij wel degelijk een gezinsleven had met zijn vader op het ogenblik van zijn visumaanvraag. Verzoeker werpt op dat hij immers samenwoonde met zijn vader in België en reeds financiële steun ontving van zijn vader voorafgaandelijk aan zijn visumaanvraag. Verzoeker stipt aan dat er op het ogenblik van de visumaanvraag al sprake was van een afhankelijkheidsrelatie tussen zijn vader en zichzelf.

Door erop te wijzen dat hij voorafgaand aan zijn visumaanvraag financiële steun kreeg van zijn vader, toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze het volgende wordt uiteengezet:

“Wat betreft de bewijzen dat hij wel degelijk financiële steun ontvangen heeft van zijn ouders in de jaren voorafgaandelijk aan zijn visumaanvraag moet gezegd worden dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat door het bedrog de Dienst vreemdelingenzaken niet de kans heeft gehad om de werkelijke situatie van de betrokkene correct in te schatten bij het toekennen van het verblijfsrecht. Dat betrokkene ouders hun volwassen zoon met een jong gezin financieel gesteund hebben is verstaanbaar en gangbaar maar daardoor is niet aangetoond dat deze financiële steun de enige bron van inkomsten was voor het gezin. Temeer gezien, in tegenstelling tot wat men liet uitschijnen, zijn ouders niet langer de daadwerkelijke zorg voor de betrokkene droegen.”

Verzoeker laat immers de motieven van de bestreden beslissing onbesproken dat door zijn bedrog de verwerende partij *“niet de kans heeft gehad om de werkelijke situatie van de betrokkene correct in te schatten bij het toekennen van het verblijfsrecht”* en dat met steun van zijn ouders *“niet (is) aangetoond dat deze financiële steun de enige bron van inkomsten was voor het gezin”* temeer nu *“in tegenstelling tot wat men liet uitschijnen, zijn ouders niet langer de daadwerkelijke zorg voor de betrokkene droegen.”* Aldus toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nalaat om de impact van de beslissing op zijn leven te gaan onderzoeken.

Verzoeker werpt op dat hij al 13 jaar in België verblijft. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat verzoeker sedert zes jaar in België verblijft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 augustus 2011 België is binnengekomen. Waar verzoeker voorhoudt reeds in België te verblijven voorafgaandelijk aan 22 augustus 2011 wordt herhaald dat hij zich beperkt tot een loutere bewering die niet wordt ondersteund of gestaafd door enig begin van bewijs en dit niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Tevens wijst verzoeker erop dat hij reeds lange tijd tewerkgesteld is in België, hij inmiddels een vaste job heeft en een tevreden werkgever. Hij wijst erop dat hij ernstige inspanningen heeft geleverd om zich te integreren en de Nederlandse taal te beheersen. Verzoeker concludeert dat hij gedurende zijn langdurig verblijf in België op een positieve wijze heeft bijgedragen tot de Belgische samenleving. Verzoeker acht het gezien de concrete omstandigheden waarin hij zich bevindt onredelijk om hem terug te sturen naar zijn land van herkomst.

Uit hetgeen hierboven werd uitgezet blijkt dat verzoeker er niet in slaagt te weerleggen dat *“de Belgische overheid is misleid geweest door de betrokkene en deze fraude (...) beslissend (was) voor het toekennen van het verblijfsrecht”*.

Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger geciteerd, blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de tewerkstelling in aanmerking heeft genomen, maar erop gewezen heeft dat verzoeker slechts toegang kreeg tot de arbeidsmarkt na de door hem gepleegde fraude en dat aldus zijn gedrag aan de basis ligt van de mogelijke schade.

Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger geciteerd, blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de inspanningen van verzoeker om Nederlands te leren in rekening heeft gebracht, heeft vastgesteld dat het meest recente voorgelegde certificaat dateert van 2014 en overeenkomt met 'beperkte talige zelfstandigheid' en dat hieruit en uit de verklaringen van zijn werkgever niet blijkt dat hij "het Nederlands in die mate beheerst dat men van een verregaande culturele verstrengeling op taalkundig vlak kan spreken". De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wijst erop dat het niet vaststaat dat de sociale en culturele banden met België de sterkste zijn, zodat ook niet wordt aangetoond dat een terugkeer en re-integratie ter plaatste bij zijn gezin onmogelijk of inhumain zou zijn, waarbij ook wordt aangestipt dat hij langer in zijn land van herkomst heeft gewoond, dan in België, waar hij zes jaar heeft verbleven. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt zijn de motieven van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk.

Een schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet en een schending van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) bepaalt het volgende:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker werpt op dat veel van zijn familieleden thans in België verblijven, zoals onder meer zijn ouders, zijn broer F., zijn zus E., die allen Belg zijn en zijn verblijfsgerechtigde broer P. Uit het verzoekschrift is duidelijk dat verzoeker met zijn *“familie- en gezinsleven”* zijn familie in België bedoelt. De Raad stelt vast dat verzoeker in dit kader met geen woord rept over het gezinsleven met zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het gezins- en familieleven van verzoeker het volgende uiteengezet:

“Wat betreft de hechtheid en aard van de gezinsbanden kan gesteld worden dat zijn gezin (zijn echtgenote en kinderen) in Ghana verblijft en het gezinsleven zich dus niet in België afspeelt. Als dusdanig doet deze beslissing geen afbreuk aan de gezinseenheid en schendt zij dus ook niet het hoger belang van het kind. Er zijn geen concrete elementen dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving en in de nabijheid van de ouders kunnen opgroeien als een gevolg van deze beslissing. Wat betreft de familieleden van de betrokkene die in België verblijven (zijn Belgische ouders, broer en zus en zijn verblijfsgerechtigde broer) moet opgemerkt worden dat art 8 EVRM de banden van het kerngezin beschermt, dus die met de partner en de minderjarige kinderen. Zoals hierboven geargumenteed werd in eerste instantie voor het verkrijgen van het verblijfsrecht geen 'meer dan gewone afhankelijkheid ten overstaan van zijn vader bewezen en dit is ook op heden niet het geval ten overstaan van zijn ouders of broers. Als dusdanig is de aanwezigheid van zijn ouders, broers en zus op het grondgebied geen voldoende reden om het frauduleus verkregen verblijfsrecht met in te trekken.”

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift voorbij gaat aan het feit dat de verwerende partij verzoekers echtgenote en kinderen als zijn gezin beschouwt. Verzoeker lijkt zijn familieleven in België met zijn vader en broers en zussen hoger in te schatten dan zijn gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen. Hij kan hierin echter niet gevolgd worden. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Bijgevolg is het niet feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat verzoekers gezinsleven zich in Ghana afspeelt en niet in België en dat *“deze beslissing geen afbreuk (doet) aan de gezinseenheid en (...) zij dus ook niet het hoger belang van het kind (schendt)”* en *“(e)r (...) geen concrete elementen (zijn) dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving en in de nabijheid van de ouders kunnen opgroeien als een gevolg van deze beslissing”*.

Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. In de bestreden beslissing wordt hierop ook ingegaan en wordt gesteld dat er *in casu* geen banden zijn die van meer dan gewone afhankelijkheid getuigen ten opzichte van verzoekers ouders of broer en zus.

Wat betreft de familiebanden in België wordt opgemerkt dat verzoeker meerderjarig is en dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen inderdaad enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen meerderjarige broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

Door louter te verwijzen naar zijn in België verblijvende familieleden en door op te werpen dat zijn recht om te genieten van een familie- en gezinsleven en derhalve ook artikel 8 van het EVRM wordt geschonden, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of met miskenning van artikel 8 van het EVRM heeft overwogen dat zijn kerngezin zich in Ghana bevindt en dat er, wat zijn in België verblijvende familie betreft, *“in eerste instantie voor het verkrijgen van het verblijfsrecht geen 'meer dan gewone afhankelijkheid ten overstaan*

van zijn vader (werd) bewezen en dit (...) ook op heden niet het geval (is) ten overstaan van zijn ouders of broers". Verzoeker wijst niet op bijkomende elementen van afhankelijkheid met zijn vader, broers en zus, die ten onrechte niet in rekening werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET